

אַיִל תְּרוֹלֶב

הוא סוג של אייל אייל ת'ורולד או אייל לבן שפטים.

אף על פי שהמין תואר לראשונה על ידי החוקר הפולני המפורסם ניקולאי כינוי הנפוץ הוא דוווקא "אייל ת'ורולד" הייתה ששתי, 1883 בسنة פרץ'בלסקי הדגימות הראשונות שהגיעו למערב מטיבט נרכשו על ידי ג'ו ת'ורולד יחד; (Cervus;) לעומת זאת אייל ת'ורולד שבüber שייר לסוג אייל. בשנת 1891 נחשב בטקסונומיה החדשנית כסוג (ואיל סיקה אייל קנדி, עם אייל אדמוני השם שבו כינה; (Przewalski^{um}) נפרד וקרי על שם פרץ'בלסקי בשם המדעי נשאר עד היום ופירשו בלטינית הוא "שפטים" "albirostris" "nikolai" את האיל מעלה החוטם) המתיחס לשפטים ולועו הלבנים = albus, irostris (לבן = labus). של אייל זה.

תיאור

הגבואה והקריר. רגליו הקצרות לאיל ת'ורולד יש מספר התאמות פיזיות לבית גידולו ופרוסתו הרחבות הופכות אותו למטרפס זרי, המסוגל לרוץ בשטח הררי תלול כדי להימלט מטורפיו. נחריו הן גדולות במיוחד ומאפשרות לו לנשום אויר בגובה רב, בעוד שערו העבה מגן עליו מפני הקור. תאיל הדם במין זה הם קטנים יחסית ליונקים בגודל דומה והם רבים מאוד, שתי תכונות המגבירות את יכולתו לנשום באזוריים אבוקאים דלי חמצן.

החוונה של אייל זה מורכבת משיער ארוך, גס ועבה ומשתנה בעונות: בקיץ חום פרוותה-עמוק, ובחורף אפרפר יותר; צבעה של הפרווה משתנה בין חלקי הגוף: הראש חום מרבית הגוף בצבע חום כהה, הצוואר בהיר יותר, אזור הזנב חום אדמדם, שוקולד והגחון בצבע צהבהב קרמי. הרגליים קצרות יחסית ובעלות פרסות גדולות ורחבות המתאימות לנדייה בנוף הטרשי. האף, השفاتיים, האגרון ומסביב לעין בצבע, כשל בקר לבן בולט. מין זה גם ייחודי באזוניים ארוכות וצורות המרופדות בשער לבן ורוח, בשערות פלג הגוף האחורי בעלות מראה של אוכף ובבלוטות עיניים גדולות. לזכור יש קרניות גדולות וארוכות בעלות מבנה מוזר; מעין קורה אנטית שממנה יוצאים כ-5-7 סייעופים, נופלות מדי שנה בחודש מרץ ולא מעוגלת בתחילתה כמרבית האילים; הקרניות ומגיעות לשיא גודלם בסוף הקיץ. כיתר האילים הזכרים גדולים וכבדים מהנקבות. לסוג זה אין תת-מינים.

מידות גופו של אייל ת'ורולד:

גובה הכתפיים: 120-130 ס"מ.
אורך הראש והגוף: 190-227 ס"מ.
אורך הזנב: 10-12 ס"מ.
אורך הקרן: 140-110 ס"מ.
משקל הקרן: 7-4 ק"ג.
משקל הזכר: 230-180 ק"ג.
משקל הנקבה: 160-125 ק"ג.

תפוצה וביות גידול

מצפון מרכז, ומוצי ב-מרכז ומערב סיצ'ואן אייל ת'ורולד אנדמי לסין העממית ומצפון המחוזד צפון מערב יונאן, דרום מערב וצפון מערב גאנסו, ודרומ צ'ינגןאי בעבר היה בעל תפוצה נרחבת במחוזות הסיניים במיוחד; האוטונומי הטבעי בטיבט, אך כיום הוא נמצא רק באוכלוסיות פזורות על פני אזורים אלה, וכך הנראה המספר הרב ביותר נמצא בדרום סיצ'ואן.

בית גידולו הוא שטחים פתוחים וסלעיים בגבהים של 3,500 - 5,000 מטר מעל שיחים, כרי דשא, ואדמה מרעה אלפינית. אייל, מחתנים פנוי הים, וכן יערות זה אינו מותאם רק לבית גידול קשה אלא גם לאקלים קיצוני; הטמפרטורה השנתית הממוצעת באזורי זה היא עד 1.76 מעלות צלזיוס, ובמשך השנה יש בקושי 12 ימים שבהם הטמפרטורה חמה. אף על פי שאיל הת'ורולד חי באזורי הרריים וגובהים, הוא מסתגל בקלות לאזורי נמוכים.

אקולוגיה והתנהגות

אייל הת'ורולד פעיל בשעות הבוקר המוקדמות ושבועות הערב והלילה, בדרך כלל בעדרים של 5–40 פרטימ. מלבד עונת הרבייה הזכרים והנקבות חיים בנפרד בדרך כלל כאשר זכרים מבוגרים חיים בבדידות וצעירים בעדרים קטנים. מבחינה היסטורית איילים אלו היו חיים בעדרים המכילים 100–300 פרטים, אבל כיום עדרים של למעלה ממאה פרטים הם נדירים. חלק הת'ורולדים ניזונים מגזען. מהאקולוגיה של הת'ורולד דומה לאייל הקנדי קליפות עצים עליים, חזזיות, דשא, רוחב של צמחים זמינים, במיוחד שעבים ועצים ערבה. בחורף שיחים, וססקיה (בקיץ), ובאופן פחות שכיח צמחים גדולים למקומות בהם המזון זמין ונחרות בחיפוש אחר מזון האילים חוצים אגמים יותר. מספר הטורפים הטבעיים של אייל זה מועטים, והידועים ביותר הם זאביים שצדים איילים אלה לעיתים רחוקות ונמריו שלג טיבטים.

לאיל ת'ורולד יש מגוון של קולות, כולל קריאות אזעקה קולניות שקולן נשמעו למרחק של 500 מטר, צלילי נהימות שנעשים על ידי זכרים בעונת הרבייה ונמהות או יללות שנעשות על ידי איילות בוגרות או צעירות. מדי פעם הם גם עושים קולות חריגים, כגון נקישה עם הפרסות שמתרטם אינה ברורה. שניים של ציד הפכו את איילים אלה לבישנים וזהירים מאוד, מה שהופך אותם למינים שקשה לצפות בהם בטבע.

עם חזרתו של מג' אוויר הקר בספטמבר, הזכרים והנקבות ירדו לאזורי נמוכים יותר כדי להתרבות. עונת הרבייה נמשכת כ-80 ימים, בין סוף ספטמבר ועד סוף דצמבר. במהלך תקופת זו, הזכרים יכולים להיות אגרסיביים מאוד ומשמשים שאגות בתדר גובה, מסמנים עצים ושיחים עם ריח, וחובטים אחד את השני בקרניהם. בתקופה זאת עדורים המכילים שני זכרים ומספר נקבות הופכים להיות שכיחים יותר, ולעתים מספר זכרים יחויבו יחד לשמייה על הרמן ומما שיעניק להם כוח עדיף על יריביהם.

הכתמים של העופרים מתחילה לדוער לאחר כשישה שבועות, והפרווה מגיעה לצבעה המלא עד סוף השנה הראשונה שלהם. העופרים נגמלים לאחר 10 חודשים ומגיעים לבגרות בשנה השנייה או השלישית לחייהם, אם כי הזכרים

יתחילו להילחם על הרמן רק כשהגיעו לגיל חמש. תוחלת חיים של אייל ת'ורולד: בטבע, 16-18 שנים (הממוצע הוא 10) ובשבוי, עד 21 שנים.

כבר אוריאלי: כלה אוריאלי

תיאור:

את כבש האוריאל הזכר ניתן להבדיל מכבשי בר אחרים במספר אופנים כשביניהם קרנייה הגדולות והמסולסלות; הקרן עבה מאוד מהבסיס עד אמצע הקרן, ומהאמצע היא הופכת לדקה יותר בכוונה שאינה בולטת כל כךacial כבשי בר אחרים. הקרן צומחת באזור המצח לכיוון הצדדים ואחורה מעט, יורדת בעיקול חד לכיוון מטה באזור האוזניות וחוזרת ומתעקלת למעלה באזור הלחיים. אצל זכרים מבוגרים עשוי להתחילה סיבוב שני או שלישי, כשהקרן מסתובבת סביב עצמה כבורג. אצל חלק מתת-המינים הקרן צומחת לכיוון מעלה ומתעקלת אחורה, ואינה חזרת כלל קדימה ללחים. קרנייש של כבש האוריאל בולטות יותר מכבשים אחרים, כיוון שלכל אורך יש פגימות וחריצים גדולים וקטנים. גם לנקבות יש קרנייה אולם הן קטנות כמעט פי-6, דקות מאוד בצוות הרבה צבע הקרנייה. וצומחות לכיוון מעלה ומתעקלות למטה באופן המזכיר את קרני הצפיר נוע בין חום בז' לחום אפרפר.

של מין זה היא קצרה בכל העונות, כאשר בחורף היא עבה יותר ובקייז היא הפרווה הופכת להיות דיללה לאחר נשירת השכבה החיצונית הנוראית עצמאו. צבע הפרווה הוא אדמדם בהיר או כהה אחיד בכל הגוף, בעוד שהחלק העליון של - הוא נחושת הרgelים כהה מעט, והחלק התיכון לבן או אפרפר בהיר; בחורף צבע הפרווה הופך בהיר ודהוי יותר. הגחון באופן כללי צבע אפרפר בהיר, כשהלעתים יש בו פסים כהים מעט. שפתיו ולועו לבנים, כשפערם רבות הכתם הלבן בשפטים נמשך לאורך החוטם עד העיניים. התוכנה הבולתת והיחודית ביותר של כבש האוריאל היא השיער החזיתי ונמשך מלועו ועד חזזה, ומורכב משערות ארוכות שנחותנות שמקורם בשיער שחיר הלבן לו מראה אצילי של כבש עם זקן ארוך מאוד אם כי אין זה זקן ממשי (לכבשים, בניגוד לעזים, אין זקן). השיער החזיתי הוא הארוך ביותר ביותר מכל תת-המינים של המופلون, וכן שיער ארוך זה מצוי בעיקר אצל תת-המינים. מכל מיני וסוגי תת-משפחת היעלים האשמיiri והכספי, בעוד שאצל תת-המינים אחרים השיער החזיתי משתנה בין קצרץ ובעל צבע שחור אצל תת-המין האגני, ארוך בינו לבין עם שיער לבן למעלה ושיער שחור

למטה אצל תת-המין הבוכארי, או אפור קצרצר אצל תת-המין הפונג'אבי. הבדל בין זכרים לנקבות) של כבש האורייל בולטות במיוחד (הדו-צורתיות זוויגית באربעה דברים: 1) קרניות: גדולות כאמור אצל הזכרים מהנקבות; 2) מידות גופו: הזכרים גדולים וכבדים באופן משמעותי מהנקבות; 3) צבע הפרווה: פרוזת הזכרים כהה יותר מהנקבות, אם כי ההבדל ביניהם אינו בולט אצל כבשים אחרים; 4) שיער חזיתו: הנקבות נעדכנות שיער חזיתו לחלוטין.

את כבש האורייל ניתן להבדיל בקלות מכבש המופלון האירופאי, כיוון שצבעו פרוותו של הלה רבגוניים יותר, וכוללים שיער חזית שחור, אוכף שחור בגב, מותניים וגהון לבנים כשלג, וכתמים אדמדמים החיים בצדדי הראש והחלק האחורי של הגוף. הכבש הארמני לעומת זאת דומה במידה לכבש האורייל כך שהזיהוי ביניהם מסובך יותר, אולם באופן כללי פרוותו קצרה אף יותר מכבש אורייל, השיער החזיתי שלו קצר יותר ולפעמים אף נעדן לחלווטין, גבו כהה יותר, יש לו לעיתים כתם אפרפר דהוי בצדדי הגוף, רגליו אפרפרות ולאורכם פס כהה. מעבר לכך מבנה ומידות גופו של כבש האורייל זהות לאלו של כבש המופלון והכבש הארמני. לכבש האורייל יש גוף ארוך וראש וצוואר קצרים. רגליו דקotas וארכוכות, פרטתו קצרות וחזקות, וזנבו קצר וכהה מעט. אוזניו דקotas ובאזור ביןוני, עיניו ביןוניות וצחהבות ומתחתם נمشך פס כהה עד בלוטות ריה קטנות וכחות. אףו שחור ומהירץ, ומסביבו כתם לבן.

מידות גופו של כבש האורייל הן:
גובה הכתפיים: 80-110 ס"מ.
אורך הראש והגוף: 140-100 ס"מ
אורך הזנב: בסביבות 10 ס"מ.
אורך קרן הזכר: עד 100 ס"מ.
משקל הגוף: 90-30 ק"ג.

בהנחה שכבש האורייל הוא מין נפרד, הוא מחולק לתת-המינים הבאים:

- בסיווג תחת המופלון קריי "מופלון" (*v. O.*) אורייל Kasmiri' לפקיסטן המחולק בין הודו מצוי בחבל קשמיר; 1841-1842-קasmiri"), תואר ב.
- מצוי; 1842-מופלון אפגני"), תואר ב" (*O. v. cycloceros*); אורייל אפגני ו במידה פחותה גם באיראן, וטורקמניסטן פקיסטן, בעיקר באפגניסטן.
- (1850-מופלון כספי"), תואר ב" (*O. v. arkal*) אורייל כספי.
- מצוי; 1914-מופלון בוכארי"), תואר ב" (*O. v. bochariensis*); אורייל בוכארי ו במידה פחותה בטורקמניסטן, וטג'יקיסטן בעיקר באוזבקיסטן.
- ; 1913-מופלון פונג'אבי"), תואר ב" (*O. v. punjabensis*); אורייל פונג'אבי ובלוצ'יסטן פונג'אב: אנדמי למחוודות פקיסטן.

איומים ושימור:

בשל ירידה של (VU), במצב השימור פגיע IUCN כבש האוריאל מסווג על ידי אוכלוסיותו בסביבות 30% בתקופה של 24 שנים האחרונות הנובעת בעיקר לבשר ופוחלצים ואובדן בית גידול, וכן תחרות עם בעלי חיים, חורפים קשים, מצד ומלחמות המועברות על ידי טריפה, לקיית טלאים כחיה מחד, הכלאה עם כבשי בית חיוט מהמד. תת-מינים כגון "אוריאל Kasmiri", "אוריאל אפגני" ו"אוריאל כספי" סובלים גם ממצב פוליטי רעוע בתפוצתם כגון: מלחמות אזרחים בטג'יקיסטן, עימות בין הodo לפקיסטן על הベル קשמיר ומלחמות אפגניסטן.

חלק גדול מתח-המינים מצויים באזורי מוגנים גדולים או קטנים, ובמקומות רבים בית גידולם הבלתי-נגיש מגן עליהם מצד בלתי חוקי. כמו כן תת-מינים רבים מצויים בגני האוכלוסייה העולמית נאמדת ללא יותר מ-40,000 פרטים בטבע חיוט.

זברת הרים:

תפוצה:

כלומר הם חיים באזוריים גאוגרפיים נפרדים ולא, שני תת-המינים ממויינים אלופטרית בעוד תת-המין השני נפוץ בחופיה, חופפים: תת-המין הראשון נפוץ רק בדרום אפריקה תפוצתם של שני תת-המינים מוקטעת במידה רבה. ובדרום אנגולה של נמיביה.

אנטומיה:

גודלה של זברת הרים בינוני, וכיtrag הזברות, היא מכוסה בפסים. אורך גוףם (כולל ס"מ. 40-55 הראש) של פרטים בוגרים מגיע עד 210-260 סנטימטרים, ואורך זנב z-E. z.-גובה כתף נע בין 1.16-1.5 ל-370-390 ק"ג. משקלם של הצלב הבסיסי של זברת E. z. hartmannae. גמוך יותר ביחס לתת-המין השני הרים הוא לבן, והוא מכוסה בפסים שצבעם חום כהה - שחור, המגיעים גם לאוזור הקצה והזקיפה. הפסים שעיל הראש, הצוואר והגוף צרים ורבים יותר מאשר הרעמה בחלק האחורי של. שבאזור היישוב. הרגליים מכוסות גם הן בפסים, המגיעים עד לפרשות היישוב יש תבנית פסים מרושתת שמשיכת עד לסוף הזנב. החוטם של זברת הרים שחור.

שני תת-המינים הם מטפסים טובים, ופרוסותיהם קשות ביחס לסתויים אחרים. המאפיין המובהק ביותר של זברת הרים היא הסנתר הכפול שלה, ככלומר כפל העור המשתלשל מגוננה. ניתן להבחין בין מיני זברת אחרים: תבנית הצלב שלה נמצאת בין זו של היא נבדלת מהזברת המצואיה ב"סנתר הכפול". בין זו של זברת האגרבי הזברת המצואיה שלה; בכך שהפסים על גופה וראשה צרים ורבים יותר; בתבנית פסים מרושתת על האחוריים; חלקיה התחתוניות לבנים, ועל הבطن והחזזה יש פס שחור; באוזניים שאורכן עולה על 20 ס"מ.

רבייה:

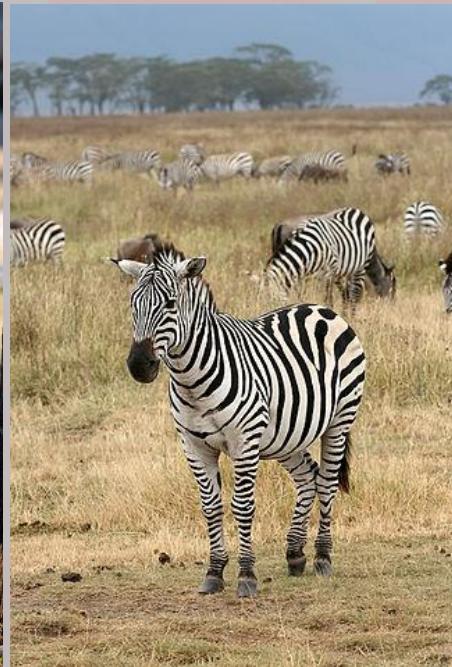
הן יוצרות עדרי רבייה קטנים, המכילים זכר. זברות הרים הן בעלי חיים פוליגמיים אחד ו-1 עד 5 נקבות ולדות. עדרי הרבייה הללו נותרים ייצבים לאורך השניים, והנקבות נשארות לרוב באותו עדר רבייה במשך כל חייהם. מצב זה מוביל לכך שיש עודף של זכרים. "הזכרים העודפים" מקימים קבוצות "רווקים", שמנתה יוצאים זכרים לעדרי רבייה. עדדים חדשים שכאלו נוצרים כאשר זכר רווק מושג נקבה צעירה מעדר חסר

זכרים, או כאשר נקבת מבוגרת עוזבת עדר מפורך, למروת שהנקבה האחרון אינו נפוץ. לעיתים זכר רוק מנסה להשתלט על עדר רבייה מסוים. במקרה כזה, יתרחש קרב רציני הכליל בעיות ונשיכות בין הזכר המתגזר לזכר המאוגר. במידה והזכר המתגזר ינצח בקרב, הוא יזכה בכל הנקבות שבו כיחידה אחת. לעיתים עדדים אחדים מצטרפים זה לזה ויוצרים אוכלוסיות גדולות יותר.

זברות הרים מזדווגות אחת לשנה אחת עד שלוש שנים, ואין עונת רבייה מוגדרת, כך במשך כל השנה. עם זאת, אצל תת-המין הראשון שהם עשויים להזדווג E. z. *zebra*, שייא הלידות הוא בחודשים דצמבר - פברואר, ואצל תת-המין השני, E. z. *hartmannae*, הוא מתרחש בחודשים נובמבר - אפריל. לאחר הרוין בן שנה אחת يولד סיה אחד במשקל 25 ק"ג ובאזור (גוף וראש) של 120 ס"מ. הוא יינק עד גיל עשרה חודשים, ולאחר 13 - 37 חודשים הוא כבר יהיה עצמאי. הזכרים מגיעים לגודל מרבי בגיל 42 חודשים לערך, ויכולו להיות מוכibili עדר במשך חמיש עד שש שנים. הנקבות ותמלתנה את הסיה הראשון בגיל 3 - 6 שנים, כאשר הגיל תגענה לבגרות מינית המצווע לאורע והוא 5.5 שנים. הן פוריות עד גיל 24 שנים. בהיולדו, הסיה יהיה מפותח למדי. בשבועות הראשונים יישאר קרוב לאמו, שתמנע כל קשר בין חבריהם אחרים בעדר. תפקיד האב בדאגה ההורית אינו ישיר, והוא לרוב מסתכם בהגנה על הצעירים בעדר. זברות הרים מגיעות לרוב לגיל 20 ומעלה. הפרט המבוגר ביותר שתועד מת בגיל 29 ושישה חודשים.

התנאהות:

זברת הרים היא בעל חיים חברתי, מה שמתבטא בכך שהיא אוכלוסיות המין מורכבות יחד עם זאת עדרי, מעדרי רבייה ומקבוצות רוקים. היא אינה בעל חיים טריטוריאלי הריביה חיים בטריטוריות שגודלה המוצע הוא כ-6 - 20 קמ"ר בחורף (בקיץ הטריטוריות קטנות יותר) ושהופות ב민ידה הרבה את הטריטוריות של עדרי רבייה אחרים. המין, על שני תת-מינים, הוא פעיל יום, ועיקר פעילותו נעשית בשעות הבוקר המוקדמות ובשעות בין הערבבים. ברובית שעות היום הם נחים או אוכלים. כאשר קר, זברות הרים תחפשנה אחר מקום מחסה בגאות מיערים ובמערות לא עמוקות, או שתעמודנה במקום אליו מגיעות קרני המשש על מנת להתחם.

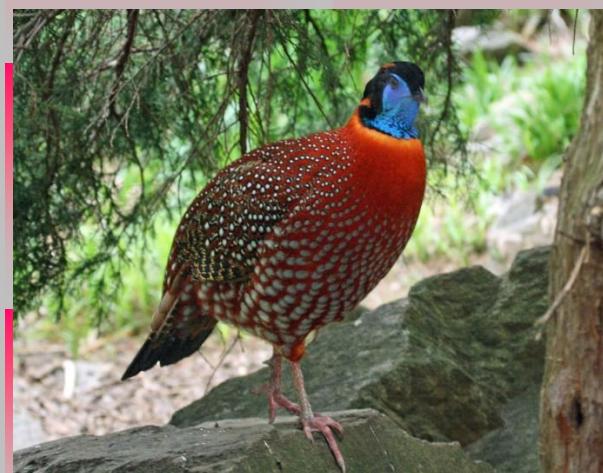

טרגופן פניני טרגוףן פניני

מקושט ואדום הוא מין דמיי תרגול (*Tragopan satyra*: שם מדעי טרגופן פניני) ובעיקר בהרי ההרים באזורי הרריים בדרום אסיה משפחת הפסיוניים מהסוג טרגופן הוא חי ביערות הרריים של בוהוטן נפאל, טיבט, ובמונגוליה הודו ההימלאיה שונות. הם חיים בגובה שבין 8,000 ל-14,000 מטר. הם בין עצי במבוק ורודהנדראון עצי אלון.

משקלם 1.6-2.1 ק"ג ואורכם, כמו אצל פסיוניים רבים בהרבה מהנקבות 67-72 ס"מ, כשהנקבות שוקלות 1-1.2 ק"ג ואורכם כ-57.5 ס"מ. הזכר גם מקושט מהנקבה המוסווית והאפורת, צבע נוצותיו אדום חזק והוא מנוקד בנקודות לבנות וראשו כחול ומעוטר בנוצות שחומות. בעונת הרבייה הזכר מהכח מאחוריו סלעים ושיחים, למטרות הגנה עד שרואה נקבה הוא מתנפח ופורש את נוצותיו וגם זוקף את צווארו במטרה למשוך אותה.

הטרגופנים מאויימים מעט על ידי קריתת יערות ופגיעה באזורי חיותם.

לופפור נוצץ קופפה נזאג

הוא מין דמי, או מונאל נוצץ (*Lophophorus impejanus*; שם מדעי: *Lophophorus impejanus*) הגבויים והוא הציפור היחי בהרי ההימלאיה, צבעוני מהסוג מונאל תרגול של נפאל הלאומית.

זהו פסיון גדול יחסית, אורכו עד 70 ס"מ ומשקלו עד 2,150-2,380 גרם. מין זה מקושט ובוהק מאד, ראשו הירוק והבוהק מעוטר בזוג ציצות, נוצחותיו בצבע אדום-נחושת על העורף, הכנפייםocabci צהוב, יroke כהה, סגול וכחול והזנב גם נחושת. לעומת הנקבה אפורה ובעלת צבעי הסואנה והיא גם קצרה ממנו בהרבה.

הlopsophorus נפוץ ביערות הרריים, ערבות וצוקים במדינות וכל הנראתה גם בהוטן, דרום טיבט, נפאל, הודו, חבל קשמיר, פקיסטן, אפגניסטן: הbaboot בבורמה.

פּוֹזִין קְוָלָאוּ פּוֹזִין נְזַקָּאוּ

הוא ועד נפאל הפסיון הוא עוף חום ביןוני וצנור המוגבל ליערות הרריים מIGHLANDS הצפונית והמזרחתית. הם נוטים לא לעבור את קו העצים לסין נמצא מצפון מזרח טיבט נוצות הזכר אפורות-כסופות ומפוספסות בשחור. ראשו שחור וחזהו בצבע חום-ערמוני עם נקודות לבנות על הצוואר. מאחוריו הראש יש זכר ציצה גדולה בצבע שחור ובקצת צהוב. לעומת הנקבה צבעה רך בחום מוסווית יותר ממנו, לשני המינים זנב לבן וארוך. אורכם של הפסיונים 58-64 ס"מ ומשקלם 1135-1415 גרם, כשהארך הנקבות 18-22 ס"מ ומשקלן 1025-1135 גרם.

זה אחד הפסיונים היוצרים מוסווים אבל הוא קורא בשירה מרכיבת לנקבות, בעיקר בשעות השחר, אותן הם עושים בין השיחים. הם מקנים על הקרקע אבל ישנים על עצים בלילה כי להקטין סיכון מטרפים.

למה מצויה לטף נגונם?

ואחד מסמליו המובהקים, לlama בסוג היא מין (Lama glama: שם מדעי)lama מצויה משמשת לבשר וכבاهמת משא עיקרית. באמריקה מוכרת כחיה מבויתת, של הרי האנדים בידי הילידים. שם היא חיה בגבהים של 4,000-2,000 מטרים מעל פני הים. יש לה אך למין זה אין כלל אוכלוסיות, תיעוד קדום ביותר מזמן התקופה הפרה-קולומביאנית בבר.

באזור האנדים מבטאים את שמה. מקור שמה של החיה הוא בשפת הקצ'ואה העתיקה **לימה**.

תפוצה ואזורי מחייה:

הן אזור המהייה ובמערב בוליביה בדרום-מזרחה פרו (Altiplano) הרמות הגבוהות ועשביה שיחים, עצים – הטבעי של המין. אזורים אלו מכוסים בצמחייה נמוכה גובה. הרמות מחולקות לאזור הצפוני ובו מגוון אוויר ממוגז ותוואי שטח הררי, ולאזור הדרומי ובו אקלים מדברי.

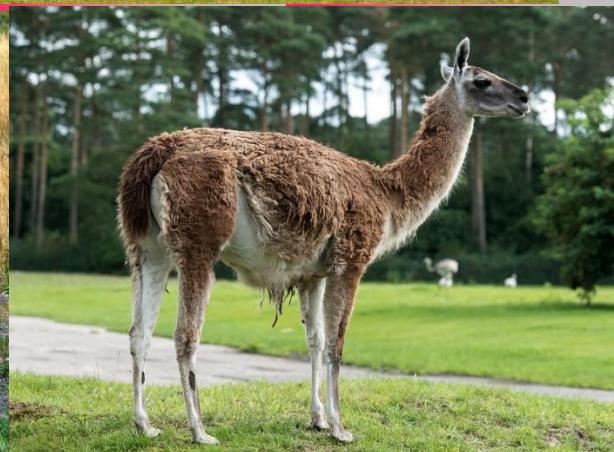
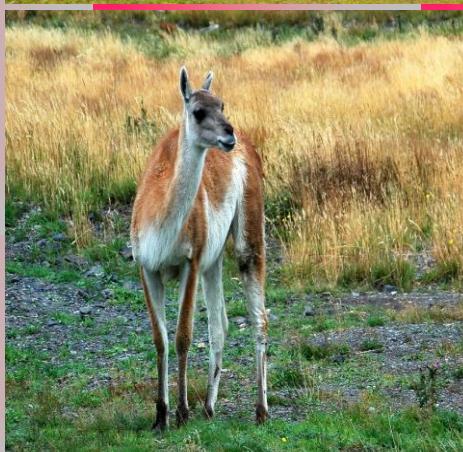
תיאור הלמה המצוייה:

הלמה, כמו הגמלים, בעלת צוואר וגפיים ארוכים, אוזניים ארוכות ומחודדות ושפה בעדימה ליתר מיני הגמלים של העולם, בולטת. היא חסרת דבשת והמין הגדול בקבוצה זו, ואלפקה גואנקו – החדש.

לlama פרווה צמרית על כל גופה, הונים השונים בעלי גדים שונים וצבעי פרווה מרובים. הכסות הנפוצה היא בגוון חום אדמוני, עם טלאים צהובים ולבנים.

גובה הלמה הבוגרת הוא בין 1.80 ל-1.60 מטר בגובה הראש. הן שוקלות בין 127 ל-ショקל בין 9 ל-14 ק"ג. תוחלת החיים של (cria) 204 ק"ג. ולד הלמה (שנקרא קריה הלמה נעה בין 15 ל-25 שנה, ומספר פרטיהם חיו גם 30 שנה ויותר. למות מעדיות להיות עם למות אחרות כעדר. למות יכולות לשאת כ-30%-25% ממשקל גופן. הלמות נחשות להיות נבונות יחסית, המסוגלות ללמידה מושנות פשוטות בעצמן לאחר מספר תזרות.

מרמיטה אנטנס

אלפינית: אנטנס

תיאור:

אורכה של מרמיטה בוגרת הוא כ-42 עד 54 ס"מ ללא הזנב, שאורךו כ-13 עד 16 ס"מ. צבע הפרווה של המרמיטה נע מצהוב-חום לאדום ולאפור כהה. משקלן של המרימות בו המרימות אוכליות כמות גודלות, משתנה מאוד בכל עונה: הוא גבוהה יחסית בסתיו בסתיו משקליה. ונמוך יחסית באביב. של מזון על מנת לעבור בהצלחה את שנת החורף של המרמיטה הוא כ-5.5 עד 8 ק"ג, ובאביב הוא כ-2.8 עד 3.3 ק"ג.

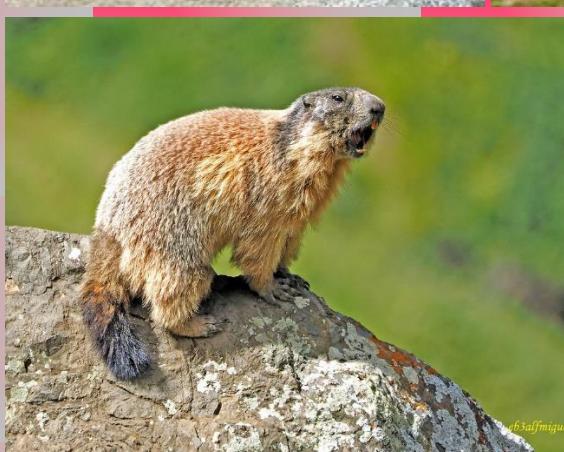
徊שה:

הנקבה הדומיננטית מפחיתה את מספר הצעאים של שיאפשר להם לעبور את החורף הזכר שלה מנוקבות אחרות על ידי כך שהיא רבה איתן בזמן שהן בהירyon, וכך גורמת לנולדים עד ללחץ שהוא את הילדים. ההירyon נמשך כ-33 עד 34 ימים, ובכל שגר ופרווה, שבעה צעאים, למרות שבדרך כלל נולדים שלושה. הגורים נולדים עיוריים כהה צומחת ימים ספורים לאחר הלידה. למשך תקופה של כ-40 ימים הגור תלוי באמו, שמביאה לו אוכל אל המאורה, ולאחר תקופה זו הגור כבר מתחפש עצמו. צבע

והגור מגיע לגודל המלא , האופייני למרמיות בגירות מופיע בסוף הקיז. הפרווה בגיל שנתיים ולבגרותו המינית

שנת חורף:

את המהילות שלhn; הריפוד יהוה מצע, שעליו לקראת סוף הקיז, המרמיות מרפדות של וצואתן שלhn. המאורה נחסמת על ידי אדמה הן יוכלו לישון את שנת החורף המרמיות. בבוא החורף (לעתים גם באוקטובר) המרמיות מצטופפות ביחד ומתחילות של המרמיות צונחת דרסטיבית ל-5 את שנת החורף שלhn. במלכה, קצב פעימות הלב פעימות בדקה, טמפרטורת הגוף שלhn יורדת לטמפרטורת הסביבה שבה הן ישנות, וקצב שלhn יורד ל-1 עד 3 נשימות בדקה. תהליכיים אלה מורידים את כמות הנשימות שהמרמיטה צורכת, ומאפשרים לה לעبور את כל החורף בשינה בלי צורך השומן לאכול; למרות זאת, ישנן מרמיות (בעיקר צעירות) שמთה מרעב בעת שנת החורף.

צ'ינצ'ילה

הצ'ינצ'ילה היא חברתית שחיה בזוגות או בקבוצות משפחתיות גדולות יותר. סביבת המחייה הטבעית שלהן היא מקומות סלעיים והרריים. כדי לתקשר ביניהן הצ'ינצ'ילות משמשות מגוון רחב של צליילי ציויצים וחריקות שונים.

marshimot, benu haצ'ינצ'ילה פעילה וסקנית מאוד ובULA יכולות אתלטיות על מנת להסידר מזיקים לגובה. היא משתמשת בחיכוך גופה בחול. יכולתה לקפוץ מהעור והפרשנות

תוחלת יהיה בין 15 ל-20 שנה.

צ'ינצ'ילות בעבר. ציד רב עד כדי כך שהן פרוות הצ'ינצ'ילות הייתה אחת הסיבות לצידם. לפעמים בתנאים אכזריים ביותר, כיום מגדים אותן בחות. היו קרובות להכחדה הצ'ינצ'ילה משמשת כיום גם כחיה מהמד

רבייה:

בגיל 7–8 חודשים. ההריון עשוי להימשך ארבעה הצ'ינצ'ילות מגיעות לבגרות מינית חרודים ובסופה הצ'ינצ'ילות ממילוטה בממוצע שני גורים. הצ'ינצ'ילות עושיות להיננס מתיחמת מחדש כל 4 שבועות. הנקבה. אפילו כעבור שלושה ימים מההמלטה להריון משך ההריון שלה 111 יום. ההמלטה נעשית בדרך כלל בין השבועות 5–8 בובוקר. הגורים נולדים במשקל 30–70 גרם, עם עיניים פקוחות ומכוונים בפניהם. כמו כן הם נולדים עם מערכת תנועה די מפותחת. הצ'ינצ'ילה יכולה להמליט עד פעמיים בשנה. משקלם הממוצע של הגורים כ-30 גרם. הגורים מפסיקים לינוק בגיל 8 שבועות בערך.

מבנה גוף:

הצ'ינצ'ילה רכה ונעימה למגע. אורך גופה פרוות, לצ'ינצ'ילה 4 רגליים קצרות עד מאוד 38–32 ס"מ ואורך הזנב 10–17 ס"מ. ברגליה הקדמיות יש לצ'ינצ'ילה 5 אצבעות, שבזורהן היא יכולה לתפוס דברים, בדומה לאדם. לעומת זאת, ברגליה האחוריות רק ארבע אצבעות, והן גדולות פי שניים מהקדמיות. בדומה הדבר. הצ'ינצ'ילה גדלות באופן קבוע, בקצב של 5 ס"מ בשנה אחרים שניים למפרטים עלול ליצור בעיות, שכן ללא השגחה הצ'ינצ'ילה מסוגלת לכרסם בגדים, רהיטים, ספרים ואף חותי חשמל, דבר שיכול להוביל למוותה. משקלה הממוצע לבוגרותה הוא 500 גרם. שחור, 'בז לבן וכו'. צבעים אחרים אף הינם קיימים הכלאות, צבעה הטבעי הוא אפור

תזונה:

ומקליפות עץ. בגידול ביתי מפירות, וניזונה בטבע משורשים הצ'ינצ'ילה היא צמחונית היא ניזונה מפירות מיובשים וממזון יבש לחיות. הצ'ינצ'ילה רגישה לעAMILן ולכן לא אוכלת תירס.

 Homeless

אֶלְעָזָר

המחילה

הוא (*Lagostomus maximus*): שם מדעי) ויסקאש המהילות המכונה בקייזור ויסקאש הווייסקאש חי. שבתת-סדרת דמויי קביה הררי מושפעת הצעינצ'ילים מין מכרסם זהו המין היחיד. ופרגואוי בוליביה, בmahiloth בערבות העשב ההרריות של ארגנטינה. בסוגוandi חי כיום. מין נוסף בסוג

מן הנו שמדובר בעל לסת גדולה, שפטו התתתונה שחורה, הוויסקאש מזכיר במקצת אוגר והעליזונה לבנה, ויש לו שפם ארוך. עיניים קטנות וגופו שעיר. הוא שוקל עד 9 ק"ג ואורכו בערך 500 מ"מ. צבע פרותו השמייה אפור-חום (הצבע שונה בין אוזר לאוזר בגוף), וברגליים הקדמיות יש ארבע אצבעות, לעומת שלוש אצבעות ברגליים האחוריות. גבבו של הוויסקאש גם הוא קטן.

הויסקאסים טובים בחפירת מנהרות ונעוזרים בכך על מנת לשרוד. בלילות הם יוצאים ללקט מזון אצל פני האשמה. מזונם העיקרי הוא עשבים ושיחים עיריים.

החברות מחולקות. הוויסקאסים חיים בחברות קטנות מתחת לקרקע הפמפס לקבוצות של זכרים ושל נקבות וזכרים מתבגרים עוזבים את הנקות הנקבות, אך בעונת הרבייה שוהים חלום עם הנקבות.

הם אינם נמצאים בסכנת הכחלה כלשהי.

© Klaus Rudloff, Berlin

